

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Sžso/49/2014
Identifikačné číslo spisu:	4013201028
Dátum vydania rozhodnutia:	17.06.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:4013201028.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Petra Paludu v právnej veci žalobcu: ThyssenKrupp Ferostav, spol. s r. o., so sídlom Bešeňovská cesta 17, Nové Zámky, právne zastúpený: JUDr. Ervin Erdélyi, advokát, so sídlom P. Blahu 7/A, Nové Zámky, proti žalovanému: Národný inšpektorát práce, so sídlom Masarykova 10, Košice, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. S/2013/02274-2.1-O-130/2013 zo dňa 23.08.2013, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/341/2013-37 zo dňa 29.01.2014, jednomyseľne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/341/2013-37 zo dňa 29. januára 2014 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. S/2013/02274-2.1-O-130/2013 zo dňa 23.08.2013, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu č. 149/2013-IZA-2.2/pok/R zo dňa 10.06.2012, ktorým rozhodol podľa ust. § 19 ods. 1 písm. a) zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o inšpekcii práce“) o uložení úhrnnej pokuty vo výške 33.000 € za porušenie právnych predpisov a ostatných predpisov na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci a zaistenie bezpečnosti technických zariadení vrátane predpisov upravujúcich faktory pracovného prostredia, a to

- § 6 ods. 1 písm. d) zákona č. 124/2006 Z. z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci pri práci a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o BOZP“), § 4 ods. 3, Príloha č. 2 bod 4.2.4. nariadenia vlády SR č. 392/2006 Z. z. o minimálnych bezpečnostných a zdravotných požiadavkách pri používaní pracovných prostriedkov tým, že zamestnávateľ nezabezpečoval, aby uložený materiál v stĺpovom zakladači R4-02 a používané pracovné postupy pri viazaní jaklov ako aj organizácia práce v sklade hutného materiálu na pobočke Martin neohrozovali

bezpečnosť a zdravie zamestnancov a na ten účel nevykonával príslušné opatrenia,

- § 6 ods. 1 písm. i) zákona o BOZP, čl. 3.2 STN 26 9030:1993 tým, že zamestnávateľ neurčil zamestnancom B. C. a A. R. bezpečný pracovný postup pre odoberanie hutného materiálu v stĺpovom zakladači R 4-02, kde bola nestabilne uložená hromada jaklov,

- § 9 ods. 1 písm. a) zákona o BOZP tým, že v čase pred vznikom predmetného pracovného úrazu B. C. nevykonával sústavnú kontrolu stavu bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci vrátane bezpečného uloženia jaklov v stĺpovom zakladači R 4-02.

V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd uviedol, že neobstoja námietky žalobcu o nesprávnom procesnom postupe žalovaného, resp. prvostupňového správneho orgánu pri zisťovaní skutkových okolností a pri vykonávaní a hodnotení dôkazov, nakoľko prvostupňový správny orgán zabezpečoval informácie o pracovnom úraze a pracovných postupoch v zmysle § 12 ods. 1 písm. c) zákona č. 125/2006 Z. z. od zamestnancov žalobcu a nešlo o výsluch svedkov v zmysle Správneho poriadku. Žalobcovi bol poskytnutý protokol z vyšetrovania pracovného úrazu, ku ktorému sa mohol vyjadriť, čo žalobca aj využil, teda žalobca realizoval svoje procesné právo a s jeho námietkami sa žalovaný správny orgán, aj prvostupňový správny orgán vo svojich rozhodnutiach vypořádali náležitým spôsobom. Ich rozhodnutia majú náležitosti podľa § 47 Správneho poriadku, lebo výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodovalo, v odôvodnení správne orgány uviedli skutočnosti, ktoré boli podkladom rozhodnutia, akými úvahami boli vedené pri hodnotení dôkazov a ako sa vysporiadali s návrhmi a námietkami žalobcu ako účastníka konania, ako i k samotným podkladom rozhodnutia, vrátane uloženia pokuty.

Krajský súd k obrane žalobcu, že poškodený B. C. bol dlhoročný zamestnanec, bol oboznámený s pracovným postupom a vedel, čo má robiť a vytkol žalovanému, že neprihliadol na mieru jeho zodpovednosti pri vzniku pracovného úrazu uviedol, že i táto námietka je nedôvodná, pretože ust. § 9 ods. 1 zákona č. 124/2006 Z. z. zakladá zamestnávateľovi objektívnu zodpovednosť, z ktorej sa nemôže vyvinúť s odkazom na uvedený argument žalobcu alebo že nebolo možné zistiť, ktorý skladník a kedy vytvoril uvedenú nebezpečnú situáciu v zakladači R4-02, teda že išlo o náhly jav a že nebolo možné od neho reálne vyžadovať takú organizáciu práce a zodpovednosť nadriadených pracovníkov, ktorá by umožňovala operatívne reagovať na danú situáciu. Pri preskúmvaní zákonnosti rozhodnutia o uložení pokuty za správny delikt podľa § 19 ods. 1 písm. a) zákona č. 125/2006 Z. z. správny súd nemôže prihliadať na námietky žalobcu o zbavení sa objektívnej zodpovednosti za pracovný úraz s odkazom na ustanovenia Zákonníka práce o zisťovaní podielu zamestnanca. Súd bol toho názoru, že nadriadený zamestnanec (alebo jeho zástupca) žalobcu, ktorý poškodenému B. C. určil výkon práce, bol povinný neustále kontrolovať bezpečnostné podmienky na pracovisku a bezpečnostné postupy pripínania jaklov na lano žeriavu. Z vykonaného šetrenia prvostupňového správneho orgánu, zistených informácií a podaného vysvetlenia zodpovedných zamestnancov žalobcu pracovisko Martin, a to M. M. - vedúceho skladu, vyplýva, že výdajku na materiál, s ktorým pracoval poškodený v deň pracovného úrazu, vystavil a dal zamestnancom do priečinka v sklade minimálne tri dni pred vznikom úrazu a predák skladu S. C. erpal dovolenku od 14.07.2012 do 07.08.2012, teda v deň pracovného úrazu nebol na pracovisku. Z ich informácií nevyplýva, kedy kontrolovali bezpečnosť na pracovisku, resp. kto priebežne vykonával kontrolu bezpečnosti na pracovisku v súvislosti s pracovným postupom pri manipulácii a prekladaní jaklov tak, ako to vyžaduje zákon o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci v zmysle ustanovení vyššie uvedených. Taktiež nie je možné zistiť, kedy a aké pokyny dali uvedení nadriadení poškodeného na zabezpečenie bezpečného pracovného postupu pri príprave materiálu v súvislosti s nebezpečne uloženým jaklom v zakladači R4-02.

Z interných predpisov žalobcu síce vyplynulo, že za bezpečnú a hospodársku prevádzku skladových zariadení zodpovedá vedúci prevádzky, a teda zamestnávateľ je zodpovedný za kontrolu stĺpového zakladača, ako i za prípadnú nebezpečnú prevádzku pri ukladaní materiálu. Zo žiadnych ustanovení interných predpisov, ani zákona však nemožno vyvodiť, že za takúto kontrolu by mal zodpovedať postihnutý B. C. a naviac žalobca nepreukázal, že s internými predpismi bol B. C. preukázateľne oboznámený. Samotný skladový poriadok obsahuje pasáže „správnosť uloženia materiálu“, avšak popis tejto činnosti bližšie nie je definovaný v skladovom poriadku, ako i ďalší postup pri manipulácii s jaklom

a jeho upínanie na žeriav. Neobstojí preto námietka žalobcu, že žalovaný mal vypočítať autorizovaného bezpečnostného technika Ing. R. S. k vzniknutému pracovnému úrazu dňa 04.08.2012, nakoľko to nevyplýva zo zákona a prvostupňový správny orgán pri šetrení príčin pracovného úrazu postupoval v zmysle § 12 zákona č. 125/2006 Z. z. a požadoval informácie a vysvetlenia od zamestnávateľa poškodeného a zamestnancov v súvislosti so vznikom závažného pracovného úrazu. Uvedený bezpečnostný technik nebol poverený žalobcom na podanie informácií v tomto prípade.

Pokiaľ išlo o výšku pokuty uloženú žalobcovi podľa § 19 zákona č. 125/2006 Z. z., súd považoval za potrebné uviesť, že takáto sankcia spĺňala aj požiadavku preventívneho pôsobenia na zamestnávateľov a dodržiavanie ich povinností pri zaistení bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci a žalovaný správny orgán výšku pokuty uloženú žalobcovi riadne odôvodnil v súlade so zákonom, nakoľko u poškodeného B. C. ošetrojúci lekár (úrazová chirurgia) konštatoval ťažkú ujmu na zdraví v deň vzniku pracovného úrazu, čo zákon samostatne sankcionuje spodnou hranicou najmenej 33.000 €. Súd preto nezistil porušenie zákona, resp. vybočenie žalovaného pri ukladaní pokuty z medzí zákona, ani svojvoľnú úvahu pri jej ukladaní. Námietka žalobcu, že postihnutý B. C. naďalej u neho pracuje, nakoľko dňa 14.06.2013 bol lekárou MUDr. E. Z. schválený ako viazač bremien, vodič motorového vozíka, obsluha zdvíhacieho zariadenia a pod., bez obmedzenia, s plnou pracovnou záťažou a že charakter jeho úrazu nebol taký, aby bola uložená pokuta v takej výške, ako sa uvádza v rozhodnutí, súd uviedol, že táto lekárska zdravotný stav poškodeného posudzovala s odstupom takmer jeden rok a posudzovala jeho schopnosť na viaceré uvedené pracovné zaradenia, ktoré sú odlišné ako pracovné zaradenie a práca, ktorú vykonával v deň pracovného úrazu a lekárska sa nevyjadřila k jeho zraneniu zo dňa 04.08.2012, či poškodený má trvalé následky z tohto pracovného úrazu, resp. neznamená to, že poškodený nemá trvalé následky, ktoré sa môžu prejavovať aj s odstupom času. Aj podľa názoru súdu, správne vychádzal žalovaný, ako i prvostupňový správny orgán z lekárskej správy ošetrojúceho lekára v čase prijatia poškodeného zamestnanca na úrazovú chirurgiu. Súd preto ďalšie námietky žalobcu vyhodnotil ako nedôvodné, ktoré nemohli pre žalobcu privodiť priaznivejší výsledok pri ukladaní pokuty, keďže nesporné bolo preukázané, že žalobca sa dôsledne neriadil zákonom č. 124/2006 Z. z. o bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci v znení nariadenia vlády SR, ako i článku 3.2 STN 269030:1993 a nezabezpečil bezpečnosť na pracovisku pri manipulácii s jaklami, keďže priebežne pred výkonom pridelenej práce, ako i počas manipulácie s jaklami na tomto úseku nezabezpečoval kontrolu nadriadenými pracovníkmi, nevedel o tom žiadne záznamy, nevedel predložiť inšpekciu práce, či poverení zamestnanci boli preškolení o pracovnom postupe pri manipulácii, akým spôsobom a kedy, resp. ako často zamestnávateľ vykonával preškolenie zamestnancov v tomto smere. Neobstojí preto ani ďalšia námietka žalobcu, že prvostupňový správny orgán sa uspokojil s fotodokumentáciou miesta pracovného úrazu, v ktorom sa pohyboval poškodený B. C. v čase vzniku jeho úrazu, ktorú sám nezabezpečil, čo ani nebolo možné, nakoľko v prvom rade bola privolaná polícia a rýchla záchranná pomoc a žalovaný mohol začať konať až po dozvedení sa o vzniku pracovného úrazu s následkami ťažkej ujmy na zdraví a situácia na pracovisku by už nemusela poskytovať relevantný obraz o situácii v čase vzniku pracovného úrazu dňa 04.08.2012.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie dôvodiť, že krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca vo svojom odvolaní poukázal na skutočnosti, ktoré uviedol podrobnejšie vo svojom písomnom vyjadrení a vo svojich stanoviskách, že rozhodnutie krajského súdu pri preskúvaní postupu žalovaného nebolo vykonávané objektívne, nakoľko k prejednávanej veci nebol prizvaný Ing. R. S., ktorý má so žalobcom uzatvorenú zmluvu na vykonávanie školení a preškoľovaní zamestnancov žalobcu. Ďalej podľa názoru žalobcu sa neskúmala príčinná súvislosť medzi konaním poškodeného zamestnanca B. C. a jeho následkom, teda spoluzavinením na pracovnom úraze poškodeného B. C., pretože len jednostranne sa vyhodnotilo, že porušenie predpisov o bezpečnosti pri práci spôsobil žalobca, a navyše žalovaný vo svojich rozhodnutiach sa opiera o nesprávny kód /6/, pretože v priebehu správneho konania sa zmenil zdravotný stav zamestnanca - poškodeného, takže žalovaný v rámci druhostupňového konania vedel, že kód príčiny pracovného úrazu bol určený nesprávne, a že správnym kódom na určenie príčiny úrazu je kód /8/ - používanie nebezpečných postupov alebo spôsobov práce vrátane konania proti príkazu, zákazu a pokynov zotrvanie v ohrozenom priestore. Navrhuje preto odvolaciemu súdu, aby rozsudok krajského

súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalovaný sa vo vyjadrení k odvolaniu plne stotožňuje s rozsudkom krajského súdu, ktorý považuje za vecne správny a zákonný, a preto navrhuje jeho potvrdenie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 O.s.p.. Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spojení s ust. § 250ja ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je nedôvodné. Rozhodol jednomyseľne bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (www.nsud.sk). Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 17.06.2015 (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 1, 2 a 3 O.s.p., v správnom súdnictve preskúmajú súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. V správnom súdnictve preskúmajú súdy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy. Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté.

Podľa § 247 ods. 1 O.s.p., podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 2 ods. 1 písm. a) bod 3 zákona o inšpekcii práce, inšpekcia práce je dozor nad dodržiavaním právnych predpisov a ostatných predpisov na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci vrátane predpisov upravujúcich faktory pracovného prostredia.

Podľa § 7 ods. 3 písm. b) zákona o inšpekcii práce, inšpektorát práce vyšetroje príčiny vzniku pracovného úrazu, ktorým bola spôsobená smrť alebo ťažká ujma na zdraví, príčiny závažnej priemyselnej havárie, bezpečnostné, technické a organizačné príčiny vzniku, choroby z povolania a ohrozenia chorobou z povolania, vedie ich evidenciu a podľa potreby vyšetroje príčiny vzniku aj ostatných pracovných úrazov.

Podľa § 19 ods. 1 písm. a) zákona o inšpekcii práce, inšpektorát práce je oprávnený uložiť pokutu, ak tento zákon neustanovuje inak, zamestnávateľovi za porušenie povinností vyplývajúcich z tohto zákona, z predpisov uvedených v § 2 ods. 1 písm. a) prvom bode až treťom bode (pozn. zákon o BOZP) a šiestom bode alebo za porušenie záväzkov vyplývajúcich z kolektívnych zmlúv až do 100 000 eur, a ak v dôsledku tohto porušenia vznikol pracovný úraz, ktorým bola spôsobená smrť alebo ťažká ujma na zdraví, najmenej 33 000 eur.

Podľa § 6 ods. 1 písm. d) zákona o BOZP, zamestnávateľ v záujme zaistenia bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci je povinný zabezpečovať, aby pracoviská, komunikácie, pracovné prostriedky, materiály, pracovné postupy, výrobné postupy, usporiadanie pracovných miest a organizácia práce neohrozovali bezpečnosť a zdravie zamestnancov a na ten účel zabezpečovať potrebnú údržbu a opravy.

Podľa § 4 ods. 3 nariadenia vlády SR č. 392/2006 Z. z. o minimálnych bezpečnostných a zdravotných požiadavkách pri používaní pracovných prostriedkov, zamestnávateľ je povinný zabezpečiť, aby sa pracovný prostriedok používal v súlade s požiadavkami uvedenými v prílohe č. 2. Práca pri ručnom

pripevňovaní alebo uvoľňovaní bremena sa musí organizovať, najmä zamestnancom priamo alebo nepriamo riadiacim príslušný pracovný prostriedok tak, aby zamestnanec, ktorý pripevňuje alebo uvoľňuje bremeno, mohol vykonávať prácu bezpečne (Príloha č. 2, bod 4.2.4.).

Podľa § 6 ods. 1 písm. i) zákona o BOZP, zamestnávateľ v záujme zaistenia bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci je povinný určovať bezpečné pracovné postupy.

Podľa § 9 ods. 1 písm. a) zákona o BOZP, zamestnávateľ je povinný sústavne kontrolovať a vyžadovať dodržiavanie právnych predpisov a ostatných predpisov na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, zásad bezpečnej práce, ochrany zdravia pri práci a bezpečného správania na pracovisku a bezpečných pracovných postupov, najmä kontrolovať stav bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci vrátane stavu bezpečnosti technických zariadení; na ten účel v intervaloch určených osobitnými predpismi zabezpečovať kontrolu tohto stavu, meranie a hodnotenie faktorov pracovného prostredia, úradné skúšky, odborné prehliadky a odborné skúšky vyhradených technických zariadení.

Podľa § 21 ods. 3 zákona o inšpekcii práce, na konanie podľa § 4 písm. e), § 6 ods. 1 písm. b), d) a e), § 7 ods. 3 písm. d), e), i) a s), ods. 8 písm. b) a ods. 9, § 12 ods. 2 písm. d) až f), § 19 a 20 sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak. Všeobecné predpisy o správnom konaní sa nevzťahujú na vydanie oprávnenia, preukazu, osvedčenia a povolenia podľa tohto zákona.

Podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“), správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a pre ten účel si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania (ods. 1). Podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správnomu orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán (ods. 2).

Podľa § 33 Správneho poriadku, účastník konania a zúčastnená osoba má právo navrhovať dôkazy a ich doplnenie a klásť svedkom a znalcom otázku pri ústnom pojednávaní a miestnej ohliadke (ods. 1). Správny orgán je povinný dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu ako aj k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie (ods. 2).

Podľa § 34 Správneho poriadku, na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi (ods. 1). Správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti (ods. 5).

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. V uvedenom prípade je najvyšší súd toho názoru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je vecne správne, vychádza z logického a správneho právneho posúdenia danej veci, a preto odvolaciemu súdu nezostalo nič iné, ako len v celom rozsahu konštatovať správnosť dôvodov z ktorých krajský súd pri posúdení danej veci vychádzal, pričom odvolací súd pre zdôraznenie správnosti dodáva ďalšie doplňujúce dôvody. V preskúmvanej veci odvolací súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn.1Sžo/130/2008 zo dňa 22.09.2009 (ZSP 43/2010), ktorého text uvádza nižšie.

V predmetnej právnej veci bolo úlohou krajského súdu preskúmať zákonnosť správneho rozhodnutia o uložení pokuty podľa § 19 ods. 1 písm. a) zákona o inšpekcii práce za správny delikt žalobcu, ktorého sa dopustil tým, že porušil svoje povinnosti vyplývajúce mu z právnych predpisov týkajúcich sa BOZP.

Najvyšší súd SR dospel k totožnému záveru ako krajský súd, že pokuta bola žalobcovi uložená dôvodne,

pretože žalobca nezabezpečil pracovisko tak, aby nebola ohrozená bezpečnosť a zdravie jeho zamestnancov a sústavne nekontroloval a nevyžadoval dodržiavanie relevantných predpisov a zásad bezpečného správania sa na pracovisku a bezpečných pracovných postupov. Na základe skutkových okolností bolo preukázané, že poškodený zamestnanec utrpel závažný pracovný úraz, ktorým mu bola spôsobená ťažká ujma na zdraví pri vykonávaní triedenia materiálu (jakle) v stĺpových zakladačoch v sklade hutného materiálu B1 žalobcu, pobočka Martin, pričom žalobca nezabezpečil, aby uložený materiál v stĺpovom zakladači R4-02 a používané pracovné postupy pri viazaní jaklov ako aj organizácia práce v sklade hutného materiálu na pobočke Martin neohrozovali bezpečnosť a zdravie zamestnancov a na ten účel nevykonával príslušné opatrenia, ďalej neurčil zamestnancom (B. C. a A. R.) bezpečný pracovný postup pre odoberanie hutného materiálu v stĺpovom zakladači R4-02, kde bola nestabilne uložená hromada jaklov a tiež nekontroloval a ani nevyžadoval dodržiavanie predpisov týkajúcich sa BOZP a nekontroloval stav bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci vrátane bezpečného uloženia jaklov v stĺpovom zakladači R4-02, následkom čoho bol zamestnanec B. C. privalený jaklovým profilom v zakladači R4-02, pričom utrpel mnohopočetné zlomeniny dolných končatín.

Odvoláciu námietku žalobcu o nesprávnom procesnom postupe žalovaného pri zisťovaní skutkových okolností udalosti a pri vykonávaní a hodnotení dôkazov (nevyžiadanie stanoviska Ing. R. S.) nepovažoval odvolací súd za dôvodnú. Informácie, ktoré boli podkladom pre prvostupňové správne rozhodnutie si zabezpečili inšpektori postupom podľa § 12 ods. 1 písm. c) zákona o inšpekcii práce od zamestnancov žalobcu (teda nešlo o výsluch svedkov podľa § 35 Správneho poriadku). Žalobcovi bol poskytnutý protokol z vyšetrovania pracovného úrazu, ku ktorému sa mohol vyjadriť, čo aj urobil. Žalovaný v konaní umožnil žalobcovi realizáciu jeho procesných práv a s jeho námietkami sa vo svojom rozhodnutí aj náležitým spôsobom vysporiadal.

Správne rozhodnutia oboch stupňov obsahujú všetky náležitosti v zmysle § 47 Správneho poriadku, výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, v odôvodnení správne orgány uviedli skutočnosti, ktoré boli podkladom rozhodnutia, akými úvahami boli vedené pri hodnotení dôkazov a ako sa vyrovnali s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Odvolací súd námietku žalobcu o zbavení sa objektívnej zodpovednosti za pracovný úraz s poukazom na § 196 ods. 2 Zákonníka práce nepovažoval za dôvodnú, pretože predmetom konania v danej veci nie je zodpovednosť za škodu spôsobenú pracovným úrazom, ale preskúmanie zákonnosti správneho rozhodnutia o uložení pokuty za správny delikt, pri ktorom je podstatné zistenie protiprávneho konania alebo stavu. V tejto veci bolo zistené, že minimálne v čase pracovného úrazu zamestnanca žalobca nezabezpečil, aby uložený materiál v stĺpovom zakladači R4-02 a používané pracovné postupy pri viazaní jaklov ako aj organizácia práce v sklade hutného materiálu na pobočke Martin neohrozovali bezpečnosť a zdravie zamestnancov a na ten účel nevykonával príslušné opatrenia, ďalej neurčil zamestnancom bezpečný pracovný postup pre odoberanie hutného materiálu v stĺpovom zakladači R4-02, kde bola nestabilne uložená hromada jaklov a tiež nekontroloval a ani nevyžadoval dodržiavanie predpisov týkajúcich sa BOZP a nekontroloval stav bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci vrátane bezpečného uloženia jaklov v stĺpovom zakladači R4-02. V konaní o preskúmanie zákonnosti napadnutého správneho rozhodnutia preto nemožno aplikovať ustanovenia § 196 ods. 2 Zákonníka práce o čiastočnom zbavení sa objektívnej zodpovednosti zamestnávateľa za škodu spôsobenú pracovným úrazom; toto ustanovenie sa použije v civilnom konaní o zodpovednosti zamestnávateľa za škodu vzniknutú pri pracovnom úraze. V predmetnej veci však zisťovanie zákonných podmienok rozhodujúcich pre posúdenie zavinenia pre účely zistenia nároku na náhradu škody zo vzťahu medzi zamestnancom a zamestnávateľom nebolo právne relevantné, pretože postup a rozhodnutie žalovaného o uložení pokuty za správny delikt bol odôvodnený porušením, resp. nesplnením povinností vyplývajúcich pre žalobcu ako zamestnávateľa z vyššie citovaných predpisov, pričom treba zdôrazniť, že ide o zodpovednosť objektívnu, ktorá vzniká bez ohľadu na zavinenie žalobcu.

K tomu odvolací súd dodáva, že správne delikty právnických osôb sa v zmysle teórie správneho práva (doc. JUDr. Machajová, CSc. a kol. - Všeobecné správne právo - 5. aktualizované vydanie Vydavateľ:

Eurokódex, Bratislava 2010, ISBN 978-80-89447-27-5) zásadne neviažu na zavinenie. Podnikajúca právnická osoba je za tento delikt objektívne zodpovedná, pričom súčasná právna úprava takmer vôbec neumožňuje zbaviť sa čo i len čiastočne zodpovednosti zaň, pretože prevažne neupravuje všeobecné liberačné dôvody. Z toho vyplýva záver, že právnická osoba zodpovedá výlučne za spôsobený protiprávny stav bez ohľadu na zavinenie.

K poslednej námietke žalobcu, že žalovaný vo svojich rozhodnutiach sa opiera o nesprávny kód /6/, pretože v priebehu správneho konania sa zmenil zdravotný stav zamestnanca - poškodeného, takže žalovaný v rámci druhostupňového konania vedel, že kód príčiny pracovného úrazu bol určený nesprávne, a že správnym kódom na určenie príčiny úrazu je kód /8/ - používanie nebezpečných postupov alebo spôsobov práce vrátane konania proti príkazu, zákazu a pokynov zotrvanie v ohrozenom priestore, odvolací súd sa stotožnil s názorom krajského súdu, že lekárka MUDr. Z. posudzovala zdravotný stav poškodeného s odstupom takmer jeden rok a posudzovala jeho schopnosť na viaceré uvedené pracovné zaradenia, ktoré sú odlišné ako pracovné zaradenie a práca, ktorú vykonával v deň pracovného úrazu a lekárka sa nevyjadrila k jeho zraneniu zo dňa 04.08.2012, či poškodený má trvalé následky z tohto pracovného úrazu, resp. neznamená to, že poškodený nemá trvalé následky, ktoré sa môžu prejaviť aj s odstupom času.

Odvolací súd dospel zhodne ako krajský súd k záveru, že správne orgány oboch stupňov postupovali v danej veci v intenciách citovaných právnych noriem, pre svoje rozhodnutie si zadovážili dostatok skutkových podkladov, na základe ktorých náležitým spôsobom zistili skutkový stav a aplikáciou relevantných zákonných ustanovení zo skutkových okolností vyvodili správny právny záver a preto krajský súd nepochybil, keď žalobu žalobcu zamietol.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd nemal pochybnosti, že súd prvého stupňa rozhodol vo veci správne a v súlade so zákonom a preto jeho rozsudok podľa § 250ja ods. 3 v spojení s § 246c ods. 1 a § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods.1 v spojení s § 246c ods. 1 a § 250k ods.1 O.s.p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, pretože žalobca v konaní nebol úspešný a žalovaný nárok na náhradu trov konania nemá.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.